

VIẾT CHO NGƯỜI "ĐÃ CHẾT"

(Bài 72)

***/ Nhận thư anh Văn Quang:**

Sent: Sunday, August 21, 2016 1:51 AM

Subject: V/v: Cú Finale Lơ Lửng Của Một Bản Đàn.

Chị Bông Giấy thân,

Hôm qua sau một trận ốm tưởng chết, sau một chiều café với bạn chỉ cách nhà 30m, leo cầu thang chung cư về đến nhà là nôn mửa, nằm lăn quay, bà xã tôi cuống cuống tính đưa đi bệnh viện ngay. Nhưng tôi sợ bệnh viện lắm rồi dù chỉ đến để chích nước biển và đạm cho khỏe lại, tôi nhất quyết không đi, cứ nằm thõ, suốt ngày không ăn gì. Đến tối cố ăn một chút cơm với thịt chà bông mua ngoài tiệm; ăn được, ngủ được, lại khỏe.

Tôi vẫn là thứ "không sợ chết", cái chết chẳng qua chỉ là thứ bỏ đi, ai cũng gặp. Tôi hoàn toàn bình tĩnh trong mọi hoàn cảnh, không than phiền không trách móc ai bởi tôi đã tự chọn con đường ấy ngay từ khi từ chối đi Mỹ theo diện HO và sau này một bà vợ cũ bảo lãnh, một bà về tìm đòi đưa tôi đi để con có bố (bởi chúng tôi chỉ có một đứa con gái chung duy nhất, nó muốn có bố. Nó đã từng đưa chồng con từ Cali về thăm tôi.)

Sở dĩ nói chuyện này là bởi suốt buổi chiều nay khi tinh táo đọc hết bài Cú Finale Lơ Lửng... của chị, tôi thấy có điểm giống chị về tính cách và lòng đam mê một cái gì đó.

Ở chị là Âm Nhạc và Tình Yêu; còn ở tôi là "cuộc đời viết lách suốt hơn 60 năm không ngừng nghỉ" dù bão táp sẵn sàng vây bủa. Tôi không vượt qua nỗi sợ hãi mà chính nó phải lẻo đẹo theo sau tôi, một thứ đàn ông chỉ biết đi tới mà không đi lui bao giờ.

Tôi đã save 2 bài này của chị để thỉnh thoảng đọc lại, tìm thấy "cái gì như chính mình trong đó", và "thấy có một người bạn đúng nghĩa là bạn."

Mong được gặp chị. (Đọc đến đoạn cuối mới biết hiện chị đang ở Mỹ chưa về VN.) (Văn Quang).

□

***/ Thư Trần Lệ Xuân:**

Sent: (Aug 21 at 9:57 AM

Subject: V/v: Cú Finale Lơ Lửng Của Một Bản Đàn

Chị thương,

Đọc những đoạn văn của chị, em thấy lòng chùng hẳn lại. Nghe mênh mang chi lạ! Trong mỗi chữ mỗi câu đều có hơi thở rung rung...

Phải chăng định mệnh luôn éo le cho người tài hoa?

Cám ơn chị đã chia sẻ. Chị giữ sức khỏe nghe chị.

Thương chúc chị luôn có những niềm vui, thành công và bình an chị nhé.

Trân trọng (Lệ Xuân).

□

***/ Thư Nguyễn Tường Vy**

Sent: Aug 21 at 9:20 PM

Subject: V/v: Cú Finale Lơ Lửng Của Một Bản Đàn

Chị Bông Giấy mền,

Đêm qua em đã đọc ngay bài viết của chị. Và rồi từ đó cho đến bây giờ cứ nghĩ mãi đến chị và anh Ngọc. Vui vì cuối cùng thì em cũng đã có thể nhìn thấy một cái kết có hậu cho hai nhân vật trong Nhật Nguyệt Buồn Như Nhau, nhưng trong niềm vui đó, cũng không khỏi bùi ngùi thương cảm vì những năm tháng dài hai nhân vật phải xa nhau, phải bỏ phí tài năng, phải dứt đoạn một cuộc tình tuyệt đẹp...

Ước gì một ngày nào đó, em được nghe tiếng đàn anh chị.

Cám ơn chị đã chia sẻ với em. (Tường Vy).

□

***/ Thư Đoàn Khoa, Sài Gòn.**

Thứ Hai ngày 8/9/2016

Chị Bông Giấy quý,

Em vừa đọc xong "Cú Finale" của chị.

Như đã nói trong các mail trước, em phải dành một khoảng "trống", đủ tĩnh tâm để đọc. Dù giữa những đoạn văn là những khoảng cách thời gian, nhưng em vẫn thấy có một đường dây "liên tục". Sợi chỉ này là "sự động vọng" của chị.

Cái mà em "thèm" ở chị là sự nồng nàn. Đó cũng là cái mà em thiếu trong lúc này -em không viết cũng không dàn dựng được một kịch bản nào vì trong lòng em vừa "lạnh" vừa "trống". Mà nếu như có làm thì cũng không thể nào hay! (Tốt nhất đừng làm!)

Văn của chị có nhạc, có nhịp mà không phải người viết nào cũng có. Chị may mắn có hai "người tình" là Âm Nhạc & Văn Chương (nghĩa đen & bóng -như chị tả), nó vừa làm chị buồn vừa kích thích chị "trút"!

Có một câu văn của Tchekhov:

"Ở đâu có Nghệ Thuật, ở đâu có Tài Năng, ở đó không có tuổi già, không có cô đơn, không có bệnh tật... và Cái Chết cũng chỉ là chết một nửa..."

*Em cảm ơn trời đất cho em thấy cái ĐẸP và cho em làm được phần nào đó về điều này... nó làm em bớt buồn!
Mong chị giữ được ngọn lửa nồng nàn! (như bốn mạng của chị). K.*

[]

***/ Thư Nguyễn Văn Hùng (Hà Nội):**

Nhà văn Nguyễn Khải tới gần cuối đời mới quyết định “đi tìm cái tôi đã mất”. Còn Cô, Cô không làm mất đi cái bản ngã của đời mình ngay giữa thời còn nồng nặc mùi chiến thắng, quả đấm thép có thể nện xuống bất kỳ ai mà Cô vẫn hiên ngang tiến bước thì rõ ràng điều đó không phải ai cũng làm được.

Chúc Cô trong tâm hồn luôn rực sáng ngọn lửa của tình yêu thương.

[]

***/ Thư Nguyễn Thị Bích Hạnh:**

Send: (Sept. 22/2016).

Subject: Cú Finale Lơ Lửng Của Một Bản Đàn

Cảm ơn chị BG.

Bài viết “Cú Finale Lơ Lửng Cuối Cùng Của Một Bản Đàn” rất hay và xúc động quá!

Em là người ở Nghệ An. Em đã có 7 năm sống ở Dalat nên giờ xa Dalat, lòng em lúc nào cũng nhớ thương mảnh đất lạ lòng kia.

Biết chị về Dalat mở quán café, em mừng cho chị. Mong chị, khi không muốn viết văn thì còn có tiếng đàn để giải bày tâm trạng. Em thích một người phụ nữ có thể giới nội tâm sâu sắc và rất cô đơn như chị.

Thuở trước, tình cờ em lang thang trên mạng và đọc chị. Sau đó biết chị qua một người quen. Biết âm thầm vậy thôi. Biết rằng chị rất yêu mẹ, yêu chồng, yêu con. Và cuộc đời chị cũng lắm gian truân. Nhưng em thích cái riêng của chị. Cái cõi riêng đó nó không lẫn với ai, kể cả trong văn chương, luôn trong cuộc sống đời thường.

Em đã từng học 7 năm ở Dalat, chuyên ngành Văn. Nhưng em không có được cái tài hoa như chị.

Nếu em có được nhiều tài như chị, dù em không có bạn thì ít ra cũng có Văn Chương và Âm Nhạc làm bạn. Thế là đủ!

[]

(Trần Thị Bông Giấy)

San Jose, Nov. 10/2017 thứ Sáu).

[]

